

Bilag 1.

I Anledning af Fremsættelsen af „Lov om Eneretsbenævnelse for særlig Uddannelse“ føler vi undertegnede det som en Pligt at gøre opmærksom paa de Farer for Samfundet og for Arkitektstanden, som dette Lovforslag indebærer.

Arkitekters Uddannelse adskiller sig ganske væsentligt fra de fleste andre Teknikeres. Det maa især fremhæves, at en væsentlig og uundværlig Del af Uddannelsen maa foregaa gennem praktisk Arbejde paa Tegnestue og Byggeplads og derfor er unddraget Offentlighedens Kontrol. Den Del af Uddannelsen, som maa foregaa ved højere Lærestalter, kan heller ikke fast afgrænses. Der er ikke noget bestemt Skolepensum af teoretisk Viden, der kan fastsættes som nødvendigt og tilstrækkeligt for den, der skal udøve Arkitektgerningen. Selv om Akademiets Arkitektundervisning, der gennem senere Aar er søgt af et meget stort Antal Elever, maa anses for at være det bedste Skolegrundlag, man i Øjeblikket kan skaffe den vordende Arkitekt, udelukker det dog ingenlunde, at selvstændige Naturer kan naa til fremragende Dygtighed gennem praktisk Uddannelse udenfor Bygningsskolen.

Dette anerkendes fra alle Arkitektkredse, og man finder saadanne „uakademiske“ Arkitekter saavel blandt Akademiets Professorer, Docenter og Lektorer som paa en Række af „Akademisk Arkitektforening“s Tillidsposter. Det er af Betydning for Samfundet som for Standen, at denne frie Tilgang holdes aaben, at man bestandig indenfor Arkitekternes Kreds ser mere paa Dygtighed end paa Eksaminer. Det er en Værdi for Akademiet, der derigennem værnes mod Stagnation.

Hvis Loven — saaledes som det er fremhævet fra nogle Sider — vil kunne benyttes til at autorisere selve Betegnelsen „Arkitekt“, saaledes at denne bliver forbeholdt Personer med en særlig Uddannelse, vil det i høj Grad vanskeliggøre den — efter vor Anskuelse meget ønskelige — frie Tilgang til Faget. Man vil ved Lovens Ikrafttræden blive nødt til at medtage en Mængde Personer, der nu driver Arkitekt-erhverv uden at være særligt kvalificerede, og senere vil Loven hemme yngre Dygtigheder, der søger at naa frem udenom en autoriseret Uddannelse — selv om man ikke afskærer dem fra at udføre en Arkitekts Arbejde. Saaledes vil man f. Eks. muligvis kunne hindre en almindelig Deltagelse i Arkitektkonkurrencer, i Øjeblikket en af de Veje, der staar aabne for ikke særlig uddannede, der vil vise deres Evne og Ideer.

Men selv om Loven, saaledes som det synes at fremgaa af § 1, ikke skulde kunne bruges paa denne Maade, og for Arkitekternes Vedkommende kun vil føre til en Art Kandidat-Betegnelse, maa vi ogsaa anse dette for uheldigt, fordi det kun kan vanskeliggøre Samarbejdet mellem de akademisk og ikke akademisk uddannede Arkitekter, et Samarbejde, der har vist sig meget frugtbart indenfor Akademiet og Akademisk Arkitektforening, og hvor Arkitekter ellers i Fællesskab arbejder for offentlige Anliggender. Det vil være et Skridt henimod en beklagelig og upaakrævet Deling af Standen og et ubilligt Forsøg paa at hemme den ikke akademisk uddannede.

November 1931.

Ivar Bentsen,
Arkitekt,
Professor ved Kunstakademiet.

Edvard Thomsen,
Arkitekt,
Professor ved Kunstakademiet.

Kay Fisker,
Arkitekt,
Docent ved Kunstakademiet.

Kaare Klint,
Arkitekt,
Docent ved Kunstakademiet.

Steen Eiler Rasmussen,
Arkitekt,
Lektor ved Kunstakademiet.

Povl Baumann,
Arkitekt,
Medlem af Akademiraadet.

Charles I. Schou,
Arkitekt,
Medlem af Akademiraadet.

Helweg-Møller,
Arkitekt,
Medlem af Akademiraadet.

Vilh. Lauritzen,
Arkitekt.

Frits Schlegel,
Arkitekt.